Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 6 oktober 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster — Direktiv 2002/20/EG — Artikel 13 — Avgift för rättigheter att installera faciliteter — Tillämpningsområde — Kommunal reglering enligt vilken ägarna till pyloner och master för sändning av mobiltelefoni ska betala en avgift”

I mål C-346/13,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour d’appel de Mons (Belgien) genom beslut av den 7 juni 2013, som inkom till domstolen den 25 juni 2013, i målet

Ville de Mons

mot

Base Company SA, tidigare KPN Group Belgium SA,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič samt domarna A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas (referent) och C.G. Fernlund,

generaladvokat: N. Wahl,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 13 maj 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Ville de Mons, genom N. Fortemps, avocate,

— Base Company SA, tidigare KPN SA, genom A. Verheyden, S. Champagne och M. Derijke, avocats,

— Belgiens regering, genom J. Van Holm, i egenskap av ombud biträdd av J. Bourtembourg, avocat,

— Europeiska kommissionen, genom J. Hottiaux och L. Nicolae, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 8 juli 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: franska.

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektivet) (EGT L 108, s. 21).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Base Company SA, tidigare KPN Group Belgium SA (nedan kallat Base Company) och Ville de Mons (staden Mons), angående en avgift på de pyloner och master för sändning av mobiltelefoni som installerats i nämnda stad.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I artikel 1.2, under rubriken ”Mål och tillämpningsområde” föreskrivs följande:

”Detta direktiv skall gälla auktorisation för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster.”

4 Artikel 2.2 a i auktorisationsdirektivet innehåller följande definition:

”*allmän auktorisation*: en rättslig ram som upprättats av en medlemsstat för att säkerställa rättigheter för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster och genom vilken det fastställs sektorspecifika skyldigheter som kan gälla för alla eller vissa typer av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster i enlighet med det här direktivet.”

5 Artikel 13 i direktivet, som har rubriken ”Avgifter för nyttjanderätter och rättigheter att installera faciliteter”, har följande lydelse:

”Medlemsstaterna får låta den berörda myndigheten införa avgifter för nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer eller för rättigheter att installera faciliteter på, över eller under offentlig eller privat egendom, varvid avgifterna skall beakta behovet av en optimal användning av dessa resurser. Medlemsstaterna skall säkerställa att avgifterna är sakligt motiverade, öppet redovisade, icke-diskriminerande och proportionella till det avsedda syftet, och att de tar hänsyn till de mål som avses i artikel 8 i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) (EGT L 108, s. 33)].”

Belgisk rätt

6 Den 5 mars 2007 antog kommunfullmäktige i Ville de Mons en avgiftsförordning om införande av en avgift på pyloner och master för sändning av mobiltelefoni (nedan kallad avgiftsförordningen), vilken är tillämplig från avgiftsåret 2007 och framåt.

7 I artikel 1 i avgiftsförordningen, som har rubriken ”Syftet med avgiften”, anges att avgiften gäller ”pyloner för sändning eller master av en viss storlek, som under avgiftsåret utgörs av befintliga konstruktioner uppförda på en för ändamålet reserverad plats och avsedda att stödja de olika typer av antenner som krävs för att mobiltelefoninätet ska fungera tillfredsställande och som inte har kunnat placeras på en redan befintlig anläggning (tak, kyrkor etcetera)”.

8 I artikel 3 första stycket, under rubriken ”Avgiftsskyldig”, i avgiftsförordningen föreskrivs att avgiften ska erläggas av varje fysisk eller juridisk person som är ägare till sådan egendom som avses i artikel 1 [i denna avgiftsförordning]”.

9 I artikel 4 i avgiftsförordningen, som har rubriken ”Avgiftens storlek”, föreskrivs att avgiftsbeloppet per pylon eller mast för sändning av mobiltelefoni är 2 500 euro.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

10 Av de uppgifter som har inkommit till domstolen framgår att Base Company är en mobiltelefonioperatör som, av den anledningen, även äger och driver ett nätverk av pyloner för mobiltelefoniantenner på mark tillhörande Ville de Mons.

11 Myndigheterna i Ville de Mons tillställde, med stöd av avgiftsförordningen, Base Company tre avgiftsbeslut, enligt vilka företaget ålades att betala den i det nationella målet aktuella avgiften för avgiftsåret 2008 till ett sammanlagt belopp av 7 500 euro. Avgiftsbesluten överklagades till kommunstyrelsen i Ville de Mons. Överklagandena avslogs, varvid Base Company vände sig till domstolen i första instans i Mons (Belgien), vilken upphävde avgiftsbesluten. Ville de Mons överklagade avgörandet till den hänskjutande domstolen. Sistnämnda domstol är osäker på huruvida artikel 13 i auktorisationsdirektivet är tillämplig i det nationella målet.

12 Cour d’appel de Mons har mot denna bakgrund beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Utgör artikel 13 i [auktorisationsdirektivet] hinder för att lokala eller regionala myndigheter, av budgetrelaterade eller andra skäl, avgiftsbelägger ekonomisk verksamhet som drivs av teleoperatörer som inom deras territorium har pyloner, master eller antenner för överföring av mobiltelefoni avsedda att användas i nämnda verksamhet?”

Prövning av tolkningsfrågan

13 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artikel 13 i auktorisationsdirektivet ska tolkas så, att den utgör hinder för att en sådan avgift som avses i det nationella målet tas ut av ägaren till konstruktioner uppförda på en för ändamålet reserverad plats, såsom pyloner och master för sändning, och avsedda att stödja de olika typer av antenner som krävs för att mobiltelefoninätet ska fungera tillfredsställande och som inte har kunnat placeras på en redan befintlig anläggning.

14 Det ska inledningsvis påpekas att det följer av artikel 1.2 i auktorisationsdirektivet att detta ska gälla auktorisation för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (dom Belgacom och Mobistar, C-256/13 och C-264/13, EU:C:2014:2149, punkt 35).

15 Auktorisationsdirektivet innehåller inte bara bestämmelser om förfaranden för att bevilja allmän auktorisation eller nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer samt innehållet i dessa auktorisationer, utan även bestämmelser om vilken typ av avgifter som medlemsstaterna kan ta ut av företag inom sektorn för elektroniska kommunikationstjänster i samband med dessa förfaranden samt om avgifternas storlek (dom Belgacom och Mobistar, C-256/13 och C-264/13, EU:C:2014:2149, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

16 Enligt domstolens fasta praxis är det enligt auktorisationsdirektivet förbjudet för medlemsstaterna att ta ut andra avgifter för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster än de som anges i detta direktiv (se, för ett liknande resonemang, dom Vodafone España och France

Telecom España, C-55/11, C-57/11 och C-58/11, EU:C:2012:446, punkterna 28 och 29, och dom Belgacom och Mobistar, C-256/13 och C-264/13, EU:C:2014:2149, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

17 Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 33–36 i sitt förslag till avgörande måste – för att bestämmelserna i auktorisationsdirektivet ska vara tillämpliga på en sådan avgift som avses i det nationella målet – avgiften vara knuten till förfarandet för att inhämta en allmän auktorisation, som enligt artikel 2.2 a i auktorisationsdirektivet ska säkerställa rättigheter för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Frankrike, C-485/11, EU:C:2013:427, punkterna 30, 31 och 34; dom Vodafone Malta och Mobisle Communications, C-71/12, EU:C:2013:431, punkterna 24 och 25, och dom Fratelli De Pra och SAIV, C-416/14, EU:C:2015:617, punkt 41)\.

18 Domstolen har i det avseendet, vad gäller artikel 13 i auktorisationsdirektivet, vilken är föremål för den hänskjutande domstolens fråga i förevarande mål, påpekat att denna bestämmelse inte omfattar alla avgifter som ska betalas för infrastrukturer som möjliggör tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (dom Belgacom och Mobistar, C-256/13 och C-264/13, EU:C:2014:2149, punkt 34).

19 Denna bestämmelse avser nämligen villkor för att införa avgifter för nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer eller för rättigheter att installera faciliteter på, över eller under offentlig eller privat egendom (dom Belgacom och Mobistar, C-256/13 och C-264/13, EU:C:2014:2149, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

20 Det framgår i förevarande fall av beslutet om hänskjutande att avgiften i det nationella målet ”ska erläggas av varje fysisk eller juridisk person som är ägare till … egendom”, det vill säga ”pyloner för sändning eller master av en viss storlek, vilka ... är befintliga konstruktioner uppförda på en för ändamålet reserverad plats och avsedda att stödja de olika typer av antenner som krävs för att mobiltelefoninätet ska fungera tillfredsställande och som inte har kunnat placeras på en redan befintlig anläggning (tak, kyrkor etcetera)”.

21 Enligt domstolens praxis avser begreppet faciliteter och uttrycket installera i artikel 13 i auktorisationsdirektivet sådana fysiska infrastrukturer som möjliggör tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster respektive fysiskt inrättande på den ifrågavarande offentliga eller privata egendomen (dom Belgacom och Mobistar, C-256/13 och C-264/13, EU:C:2014:2149, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

22 Även om den i det nationella målet aktuella avgiften påförs ägarna till pyloner och master för sändning avsedda att stödja de antenner som är nödvändiga för att mobiltelefoninätet ska fungera tillfredsställande, vilka utgör fysiska infrastrukturer som möjliggör tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, förefaller inte avgiften i fråga ha särdragen hos en avgift som tas ut av företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät för rättigheter att installera faciliteter.

23 Såsom framgår av de yttranden som har ingetts till domstolen förefaller inte den betalningsgrundande händelsen för denna avgift, som varje ägare till pyloner och master för sändning ska betala, oberoende av om vederbörande innehar en auktorisation utfärdad med stöd av auktorisationsdirektivet eller inte, vara knuten till förfarandet för att inhämta en allmän auktorisation som ger företagen rätt att tillhandahålla elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, vilket det emellertid ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

24 Mot bakgrund av det ovan anförda ska frågan besvaras enligt följande. Artikel 13 i auktorisationsdirektivet ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en sådan avgift som avses i det nationella målet tas ut av ägaren till konstruktioner uppförda på en för ändamålet avsedd plats, såsom

pyloner och master för sändning, avsedda att stödja de olika typer av antenner som krävs för att mobiltelefoninätet ska fungera tillfredsställande och som inte har kunnat placeras på en redan befintlig anläggning.

Rättegångskostnader

25 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektivet) ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en sådan avgift som avses i det nationella målet tas ut av ägaren till konstruktioner uppförda på en för ändamålet avsedd plats, såsom pyloner och master för sändning, avsedda att stödja de olika typer av antenner som krävs för att mobiltelefoninätet ska fungera tillfredsställande och som inte har kunnat placeras på en redan befintlig anläggning.

Underskrifter